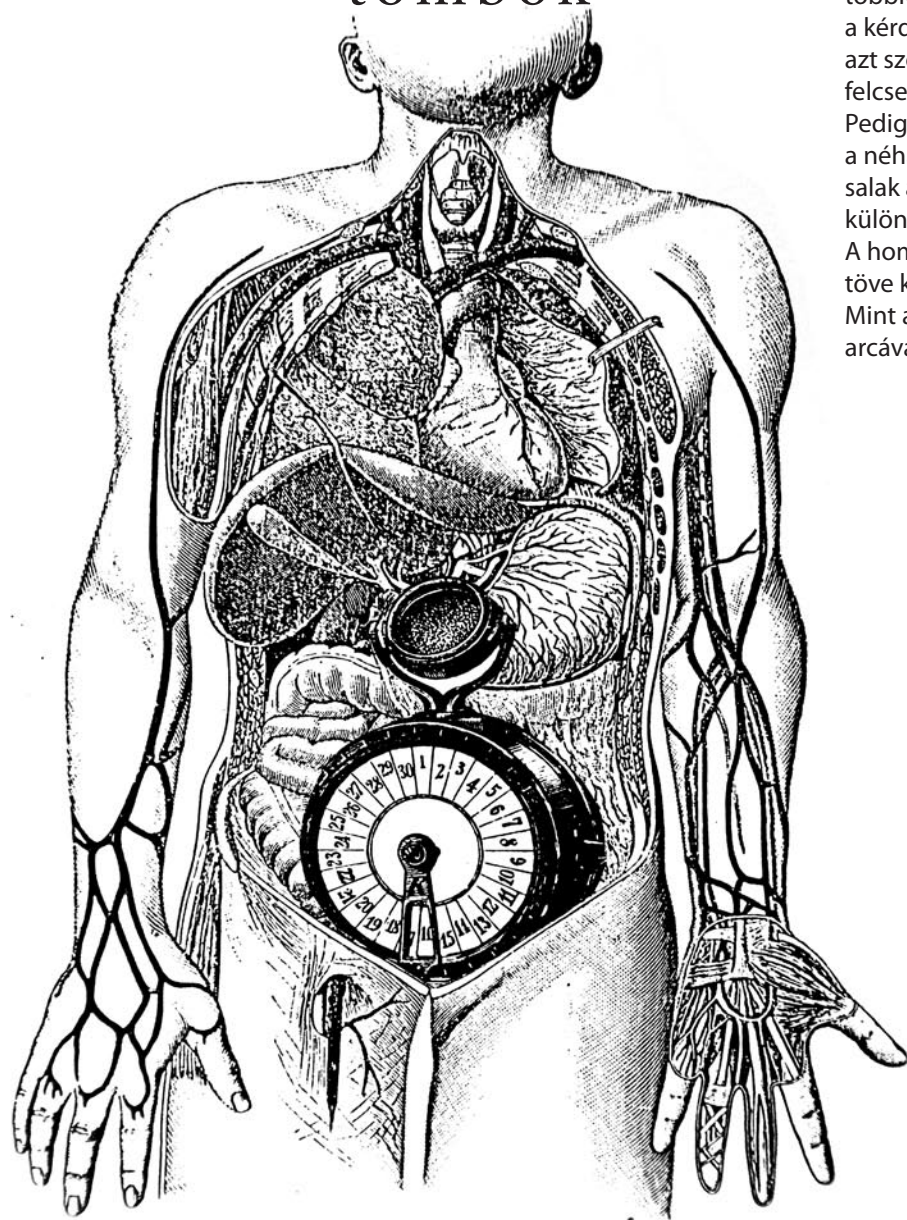

→ Szabó Marcell

Kanül, a boldog tömbök

1 Odanézek és mindenkinek géz van a szemén. Kint vagyok, félig már kívül, hatalmas fülkagyló, ami valamelyik irányba eleve csak találgathat. Hegedű vagy brácsa édesget magához ebben az órában ennyi élt. Úgy értem, a látvány világos, tiszta hangsor, de megoldást csak elvétve kínál. Felszakad és idáig borul, mint egy zsák sötét föld, aminek az értelemhez többféle szerszáma van. Befog a kérdésbe, de olyan irányból, hogy azt szomorú látni. A hajlékony bélt felcseréli magával a fájdalommal. Pedig bennük csak a jelenés helye, a néhány arasznyi távolság, a vörös salak a közös, ahol fékezni kell, különben minket is felzabálnak. A homlokom szűrni kezd, a lámpavas töve kint mindent pontosan lefényképez. Mint akinek ellőtték a fejét és a fél arcával mutogat, mutogatok.

2 A fényes sarokvasak között a közepes távolság így úszik el. Micsoda teremtem lehet, ha futás közben eszembe sem jut ez a termet. A világos formákkal az aljas szerepeket azonosítom, megkerülöm a sövényt és a diófa törzsének támaszkodom. El sem érek addig, nyár van. Annyit akartam mondani, hogy csodálkozás lesz belőlem, vagy egy sötét verem a csodálkozásnak.

3 Ami először nyugodt tisztás. A többiek látnak, a hozzám tartozó ábrázat magára vonja a figyelmüket, akár egy kutyát. Aztán csak kezdetét veszi, eszünk, mintha a látás német szomorújáték volna.

4 A lámpavas töve bennem a lassú kapaszkodás. Eddig még könnyedén elérek, de vakmerőbb mozgásra nincs mód. A lehetőség, hogy megülök csendben, olyasmi, ami felborul bármilyen tényről, de ólálkodni a kásás felületen, csakis ez ólálkodhat. Csuklóra szorított kézzel járkálsz, másként apró szemekbe fordít a láz, amely egyszerre tengely és súly, vagy guruló labda. Neked mérték, nyíló tágasság, nekem bő víz, sűrű folyam, máskor lapos kúszás. A futólépésben meginduló, tömbszerű állatok ilyenek a napon, az arcodba húzott fehér vászon kendő helyett egyetlen izmos nyakat látni. A masszatalás, én az akarok lenni, a hiábavaló csere a térben, az ágaskodás és utána a könnyű félfordulat. A testi felügyelet, a szelíd.

5 Zavaros zsineg, amit rosszul kalibráltak és most folyamatos emlékezettel bír, cserébe viszont hideg minden másban. Szeretnék úgy beszélni, hogy látsszon. Nehéz jármű, hátul narancsokkal tele, tolat. Ebből ugye látszik, kérlek.

6 Minden technika ettől fogva leszoktatás, vagy a plafon alatt izzadó alak nem csak fél, de a földhöz simulva vár és kinyomja magát. Lassan esteledik, habár a kórterem eleve világos, szerintem a társalgás ekörül forog. Ez a lágy, meleg kintlevőség, úgy lehet közös, akár a kilincs, ha valaki beljebb kerül, bocsánat, amiért a miénk. Mintha lenne tere érzésnek és az önérekből visszatérő válasznak, ami inkább dereng, mintsem tér, anyagon belüli munka. És ez volna a termékenység, a gödör, a cselekedet szerinti, ahová magadnak ágyazol meg. Mint egy karban végződő, hosszú bot, ami éppen elég messzire ér, hogy körmével bekarcolja, kinek mit tartogat a tenyészet vére. Nem áldozat, nem osztzkodás, világos van, aztán sötét és újra világos. Az egyetlen, izgalmas csomó közel kerül a holdhoz, a remegő belsőség remeg.

7

Varga Mátyásnak

Az emésztés még ilyen egyszerű zene. A talaj menti csendes elrugaszkodás, amiről az ünnep szól, olyan erőtlen. Mint a helyszín, az ég, maga a felindulás. Mit kívánhatnék, ami szorosan véve másfajta jót állít, mint aminek hozadéka. Nézem, ami mozog, de imádkozni, hogy hibásodjék meg és ne mozogjon, öblögesse máshol folyadékait, ez már vágy, irgalom dolga. A férfi koponyája úgy emelkedik fel, hogy lehetne hang forrása, vagy csilloghatna a napon. Csak ne jussak táplálékhoz, amíg komor színeivel össze nem áll jutalommal az ügyeskedés, a mulasztás, amitől végleg elköszönünk most már. Földet ér és bólogat, ami a fekete négyzetbe nem fér, rajtam kívül reked. Ehhez képest voltam. Távolság, két szabályos nyílás között, az egyik meleg, a másik valamivel nagyobb. Fekszem az első adandó felületen, nem fordítva.